

ANAR A MATAR JUEUS (*)

narració

Tota la setmana que esperava aqueixa tarda. Tarda de Dijous Sant amb gust de menjablanc i bunyols que la mare feia el dia abans. Era aviat, i els platerets de menjablanc reposaven sobre la pica de la cuina, dolços com jo volia; però no podia ficar-hi el dit, que es notava. I els bunyols daurats i prims, quietes al prestatge de la cuina; en mossegar-ne un va petar molt fort i va caure tota la sucre per terra.

Abans de marxar la mare es va passar la pinta pel cabell. El tenia llarg, i negre com els ulls, però sempre el duia recollit en una tannara grossa que era com una ensaimada.

Quan la mare havia fet girar la clau del pany jo ja baixava corrent, amb les trenes llargues saltant-me per l'esquena, i a la mà agafant-lo fort duia el meu carrau (1). Darrera la porta hi tenia amagat el plomissot (2). El vaig collir el dia abans a la palmera de l'hort, havia estat jo la primera d'anar-hi i era el més bonic. Aquest any faria ganyotes als xiquets perquè el meu era el millor plomissot. Corrents el vaig prendre amb una abraçada.

El carrer estava regat i el sol encara hi queia. Jo duia els ulls mig tancats perquè la llum me'ls feria. A la plaça la gent corrinyava cap a l'església. Els ocells vola que volaràs entorn del campanar. I jo no sé quantes voltes varen donar, però devien estar contents perquè reien i xisclaven, —es veu que no sabien que era dia de plorar—.

Tota la canallada, amb els carraus i plomissots ens quedàrem al cancell. Jo vaig treure el cap dins l'església: allí la claror de la tarda només era a les finestres que la deixaven anar una mica. Al mig del passadís hi havia un triangle tot ple d'espelmes. L'escolania cantava cançons i eren boniques; m'arribaven i ressonaven i era com si a la paret de l'església li sortís una boca i cantés ella sola.

El mossèn amb tots els altres resaven i de tant en tant apagaven una espelmeta del triangle i llavors el triangle de llums ja no era tan triangle de llums ja que també es feia fosc. Ja no quedava cap espelmeta encesa i els xiquets van dir: —Ara! Els escolans començaren a picar amb les maces (3), i les dones amb els missalets i també picaven de peus. Tots feien rodar els carraus. Mare quin sorollam! Nosaltres al carrer, plomissot va i plomissot ve, vinga picar. Vam deixar totes les escales pintades de color verd de plomissot. Cop darrera cop, pobre plomissot esfullat!

I els jueus els vam matar tots, perquè si cap en rondava per allí, ben segur que el vam tocar!

A poc a poc anava sortint tota la gent deixant el parlar que ara ens semblava silenci. Els ocells encara volaven.

PATRÍCIA DOMINGO

(*) *Matar jueus*: acte religiós que se celebrava el Dijous Sant a Riudoms fins els anys cinquanta i que simbolitzava el rebuig (davant) dels jueus per haver matat Nostre Senyor.

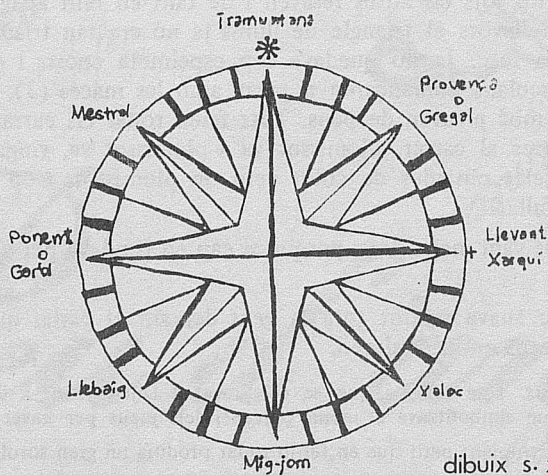
(1) *Carrau*: instrument petit que en fer-lo rodar produïa un gran soroll.

(2) *Plomissot*: fulla de palmera que portaven els xiquets i amb què donaven cops a terra.

(3) *Maça*: mena de martell amb el qual picaven els escolans.

CENTRE D'ESTUDIS
RIUDOMENCS
«ARNAU DE PALOMAR»

*per a aquells
que triaren
Cultura.*

dibuix s. XIV